

teatre lliure

La pantera imperial

de Carles Santos

Teatre Lliure. Sala Fabià Puigserver. Del 17 al 21 de febrer del 2010

La pantera imperial

creació i direcció **Carles Santos**

intèrprets

Inés Borrás / Antoni Comas / Anna Criado / Joana Estebanell / Alícia Ferrer / Susana Goulard / Catalina Reus / Carles Santos / cor Cor de Cambra Lieder Càmera director **Xavier Pastrana**

elements escènics, vestuari i caracterització **Mariaelena Roqué** / il·luminació **Samantha Lee** / música **Johann Sebastian Bach** i **Carles Santos**

ajudanta de direcció **Montserrat Colomé** / assessorament tècnic **Jordi Tarrida** / pianolista **Andreu Bresca**

construcció d'elements escènics **Castells de Cardedeu, Nasa FX, Pascualín** i **Susana Fernández** / construcció pianola **Xavier García** / rotilles de pianola **Rex Lawson**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **Teatre Lliure**

amb el suport en gira de l'**Institut Ramon Llull**

Carles Santos és músic resident del Teatre Lliure

durada aproximada: 1h. 15' sense pausa

horaris: de dimecres a dissabte a les 20:30h.
diumenge a les 18h.

preus: dimecres (dia de l'espectador) 15€
resta de dies 24€

Reposició de l'espectacle presentat l'octubre del 97 al Lliure de Gràcia, aquesta vegada amb la formació coral en directe. Un homenatge de Santos a Bach, el compositor barroc per excel·lència.

La pantera imperial es va estrenar el 1997 en una coproducció de la Cia. Carles Santos amb el Festival Castell de Peralada, la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga i la Künstlerhaus Mousontourm Frankfurt, amb el suport del Ministerio de Cultura – INAEM i la Generalitat de Catalunya – Departament de Cultura.

"Aquesta 'pantera' pertany al regne de les paraules majors."

(Joan-Anton Benach, **La Vanguardia**)

"Una cita d'excepció. No se la perdin."

(Gonzalo Pérez de Olaguer, **Guía del Ocio Bcn**)

"Un dels millors espectacles que he vist en molt de temps."

(Manuel Vázquez Montalbán, **El País**)

"Una reivindicació visceral, a vegades furiosa i tràgica, a vegades lúdica, de la música de Bach."

(Xavier Cester, **Avui**)

El primer pas és treure J. S. Bach de l'espai específicament musical i portar-lo a maquillar i a vestir, a la llum i a la paraula si cal, al moviment inevitable, al joc del teatre, en definitiva, a la lectura teatral d'un clàssic de la música.

Lectura, aquesta és la paraula, però lectura en aquest cas no significa interpretació musical ni visualització del discurs sonor.

A *La pantera imperial* pensarem en l'escriptura musical seqüenciada, en el gest que n'ordeni els símbols, en el discórrer d'un llenguatge que ordena el so, en la posició prèvia a l'exercici de la música.

Els motius d'aquest espectacle rauen en la interiorització d'un procés musical que absorbirà els continguts teatrals y els revertirà en condicions de ser llegits com a literatura musical.

La música de J. S. Bach, en aquest espectacle, no il·lustrarà, ni subratllarà, ni condicionarà, ni embolcallarà el discurs teatral, un discurs de música llegida i servida per músics en clau de seducció.

Esperarem pacientment i gaudirem del risc que suposa afrontar una experiència que parteix d'una de les obres musicals més extraordinàries que existeixen i de la qual intentarem destil·lar un llenguatge de poètica camuflada perquè en cap moment pugui predominar cap llenguatge per damunt dels altres.

El músic, els músics, els actors, l'animal, un públic-Bach, Bach-dona, un desig de mort, alguna cosa inqüestionable, bellesa, la mística de la disciplina corregida, el gran dolor, tot serà conduït per piano, pianos-veu. I un violí.

Per a mi, es tracta d'un espectacle inesperat, i d'alguna manera em comença a sorprendre i a exigir l'ús del secret com a poètica de treball. Alguna cosa et submergeix en la intimitat i en la dificultat de revelar allò que mai no s'ha de compartir ni dir a ningú, és aquí on s'ha de perforar i exposar una força de compromís que impedeixi que ningú s'adoni d'allò que un no pot ni ha de dir. La música.

Carles Santos

Gira de *La pantera imperial*

Fira de Teatre al Carrer, Tàrrrega (1997)

Festival Castell de Peralada, Peralada (1997)

Teatre Lliure, Barcelona (1997)

Teatre Municipal La Faràndula, Sabadell (1998)

Teatro Cervantes, Málaga (1998)

Teatro Central, Sevilla (1998)

Teatre Municipal de Girona, Girona (1999)

Actual 99, La Rioja (1999)

Teatre Principal de Castelló, Castelló (2000)

Escena Abierta, Burgos (2000)

Teatro de Madrid, Madrid (2001)

Schtadsschouwburg, Amsterdam (Holanda, 1998)

Schouwburg Kunstmin, Doordrecht (Holanda, 1998)

De Goudse Schouwburg, Gouda (Holanda, 1998)

Images, Arnhem (Holanda, 1998)

Schtadsschouwburg Heerlen, Heerlen (Holanda, 1998)

Maasport Venlo, Maasport (Holanda, 1998)

Cultuur Centrum Brugge, Brugge (Bèlgica, 1998)

Vooruit, Gent (Bèlgica, 1998)

Aurillac 98, Aurillac (França, 1998)

Festival International Via 98, Maubeuge (França, 1998)

Théâtre National Populaire, Villeurbanne (França, 1999)

Théâtre des Salins, Martigues (França, 1999)

Iddac – Nouvelles destinations, Saint Medard (França 1999)

Odéon – Théâtre de l'Europe, París (França, 2000)

Art Rock 2000, St. Brieuc (França, 2000)

Mousonturm, Frankfurt (Alemanya 1997)

Euroscene Leipzig, Leipzig (Alemanya 1998)

Tollwood Festival, München (Alemanya, 1998)

Schtadsschouwburg, Utrecht (Alemanya, 1998)

Hebbel Theater, Berlín (Alemanya, 1999)

Ruhrfestpielen Reckling Hausen, Reckling (Alemanya, 1999)

Theaterfesival Ruhr, Ruhr (Alemanya, 1999)

CRT – Teatro dell’Arte, Milano (Itàlia, 1999)

Edinburgh International Festival, Edimburgo (Regne Unit, 1998)

Belfast Festival at Queen’s, Belfast (Regne Unit, 1998)

Brighton Festival, Brighton (Regne Unit, 1999)

VivaCity!, Manchester (Regne Unit, 1999)

Warwick Arts Centre, Coventry (Regne Unit, 1999)

Summer Season Salisbury Playhouse, Salisbury (Regne Unit, 1999)

Festival Internacional de Buenos Aires, Buenos Aires (Argentina, 2000)

Festival Internacional de Londrina, Londrina (Brasil, 2000)

DIMÈCRES, 13 D'AGOST, 22.30 H.
Auditori Jardins del Castell

LA PANTERA IMPERIAL

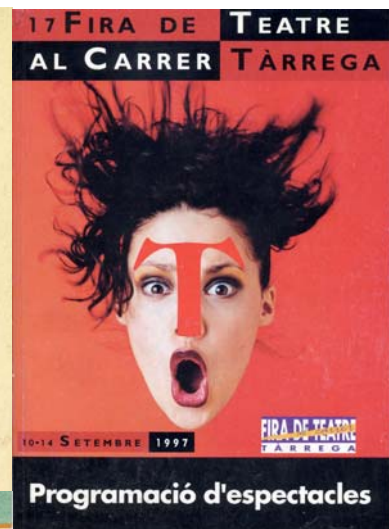
Dedicat, com el 1992, als «Admiradors patriòtics del verdader art musical» (La aproximació)

Autor, director i conceptor escènic: **CARLES SANTOS**
Música: **JOHANN SEBASTIAN BACH** i **CARLES SANTOS**
Veïnats i elements escènics: **MARIBELNA RODRÍGUEZ**
Disseny d'il·luminació: **SAMANTHA LEE**
Assistent de direcció: **MONTSE RAT COLOME**
Assistent musical: **AGUSTÍ FERNÁNDEZ**

CARLES SANTOS (PIANO)
DAISY BARRAL (PIANO)
AGUSTÍ FERNÁNDEZ (PIANO)
DAVID LANSÀ (VIOL.)
BARCEL MONAR (SOPIANO)
ANTONI COMAS (TENOR I CLARINETA)
MARÍ DAVISON (ACTRIS)
LAURA JUSTIÇA (ACTRIS)
ANNA CRADDO (ACTRIS)
COR: **LEIDER CAMERA (DIRECTOR: JOSEP VILA)**

Col·laboració de **CARLES SANTOS** i el **FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA CASTELL DE PERALADA**.
Col·laboradors: **FIRA DE TEATRE AL CARRER DE TÀRREGA, RENOVEMOS MONTSEPIERRE**,
Participació: BARRAL, PIPIRI, JORDANA, PASCÓ,
Agradiments: **ANDRÉS SOLÍS, ESTER BARRA**.

«La Pantera Imperial» (La aproximació) es presenta amb FINALEM (Muntatge d'Edicions i Castell). Col·laboració de «La Vinyeta, Centre de Creació Comunitària».

17 FIRA DE TEATRE AL CARRER TÀRREGA

Programació d'espectacles

COMPANYIA CARLES SANTOS

La Pantera Imperial (Dedicat, com el 1992, als «Admiradors patriòtics del verdader art musical»)

13 i 14 d'agost

Plaça de Catalunya 8

75'

Pla: Catalunya - Espanya
Autor: Carles Santos amb música de J.S. Bach
Director: Carles Santos
Productor: Marta Oliveres i Pilar Solà
Actors: Carles Santos, Inés Borrás, Oriol Llorens, Lluís Vinyet, Agustí Fernández, Mery Davison, Anna Cradó, Laura Justícia

El diumenge dia 14 la Companyia Carles Santos representarà la 3a aproximació a La Pantera Imperial, amb la participació del Cor Leïder Camera dirigit per Josep Vila.

«Per a mi, es tracta d'un espectacle inesperat i d'alguns moments més sorprenent i sorprenent» i «a veig-on l'ús del secret que es produeix del treball. Alguns cops que al subconscient en la imatge» en la dificultat de desconfiar ella que realitza el que compo- niu de a veig-on la qual on s'ha de parlar i exposar una forma de comprensió que impedeix que ningú s'aturi d'ella que no pot ni fer de dir la música». (Carles Santos)

«Per a mi, es tracta d'un espectacle inesperat i d'alguns moments més sorprenent i sorprenent» i «a veig-on l'ús del secret que es produeix del treball. Alguns cops que al subconscient en la imatge» en la dificultat de desconfiar ella que realitza el que compo- niu de a veig-on la qual on s'ha de parlar i exposar una forma de comprensió que impedeix que ningú s'aturi d'ella que no pot ni fer de dir la música». (Carles Santos)

«For me, this is an unexpected spectacle and, in a way, it is starting to surprise me and demand that I use the secret on the poetry of work. Something that plunges you into the int- imity and the difficulty of mean- ing that which should never be shared with nor mentioned to anybody: here is where the performance must be made to expose the force of compre- hension that nobody nor- ally that which one cannot and should not say the music.»

compagnia carles santos

la pantera imperial

carles santos

(Dedicat, com al 1802 als " Admiradors patriòtics del verdader art musical ")

autor i director carles santos	musica j.s. bach / carles santos
concepció escènica carles santos	disseny il.luminació samantha lee
direcció artística, disseny vestuari i elements escenogràfics mariaelena roque	ajudant de direcció montserrat colomé
	assistent musical agusti fernandez

carles santos	piano	johann nicolaus forkel
ines borras	piano	johann nicolaus forkel
agusti fernandez	piano i clave	johann nicolaus forkel
olvido lanza	violí	johann nicolaus forkel
antoni comas	tenor i clave	johann nicolaus forkel
mary davison	actriu	johann nicolaus forkel
laura justicia	actriu	johann nicolaus forkel
anna criado	actriu	johann nicolaus forkel

director tècnic jordi tarrida	il.luminació samanta lee
---	------------------------------------

regidors
m. colome, a. fernandez
p.solà i j. tarrida

realització vestuari i elements mariaelena roqué amb mònica harbort, valeria civil, isabel campos i carles canyellas	realització escenografia susana fernandez, eloy serra, oriol tarrida, jordi tarrida, pascuali, castell-planas i eduardo melich
--	--

tècnim de llum césar fraga	regidor (teatre lliure) manolo jimenez
--------------------------------------	--

producció pilar solà i marta oliveres	gestió, administració pilar solà
meritoria producció carne calabozo	management marta oliveres

producció de carles santos. **la pantera imperial "2a i 4a aproximació"**: amb la col.laboració de generalitat de catalunya, departament de cultura, ministerio educació y cultura (NAEM).
col.laboradors: l'ira de teatro al carrer de tarrega, musenturm (frankfurt), BBV i teatre lliure.
patrocinadors: isabel de pedro, jorquera pianos. agraïments: andreu solsona, esther badia, luís martorell i a l'equip tècnic del teatre lliure.
la pantera imperial "3a aproximació": coproducció amb festival castell de penatada.
la pantera imperial "1a aproximació" (1996) en conveni amb el inaem (ministerio educació y cultura). col.laboració de "la vinya" centre de creació comediantes

Johann Sebastian Bach

Neix a Eisenach (Thuringia, Alemanya), el 21 de març de 1685. La seva educació es produeix en un ambient familiar musical extraordinari, on molts dels seus membres eren músics i compositors de certa rellevància.

Quan té nou anys, mor la seva mare, i un any més tard el seu pare, raó per la qual se'n va a viure amb el seu germà gran, Johann Christoph, que ocupa el càrrec d'organista a Ohrdruf, i amb qui continua els seus estudis. Ell l'inicia en el clavecí, l'orgue i la composició. La seva passió per la música ja es manifesta. Gràcies a tenir una bellíssima veu de soprano, és admès al cor de l'església d'Ohrdruf cobrant, per ajudar econòmicament el seu germà.

L'any 1700, amb quinze anys, entra a l'escola de Sant Miquel, a Lüneburg, se suposa que recomanat pel seu mestre Elias Herder. Per anar-hi, Bach recorre els 340 km. de distància a peu. Allà canta al cor i completa els seus estudis durant tres anys, i arriba a ocupar el càrrec de Prefecte dels nens del Cor. En algunes ocasions actua no només com a organista, sinó com a director del cor. Als divuit anys ocupa un lloc de violinista a l'orquestra del comte Johann Ernest de Weimar, on s'està durant alguns mesos.

El 1703 passa com a violinista a la cort de Weimar, i més endavant el fan Kapelmeister de l'Església Nova d'Arnstadt, on escriu les seves primeres obres de consideració. Des d'aquesta ciutat fa un viatge a Lübeck l'octubre de 1705 per a escoltar i estudiar amb el gran organista Buxtehude. El que havien de ser en principi quatre setmanes de permís es converteix en quatre mesos. Per aquest motiu rep una amonestació del Consistori, (encara se'n conserva l'acta), a la qual respon que "*va ser a Lübeck per a diverses qüestions relacionades amb el seu art...*". Al mateix document se li crida l'atenció per no voler atendre el Cor de Nens, una ocupació que no és gaire del seu grat. També li retreuen que una dona (la seva cosina Maria Barbara) canti a l'església, una cosa que en aquella època estava prohibida.

El 1707 es trasllada a Mülhausen com a organista de l'església de St. Blai, un lloc vacant des de la mort de J. G. Ahle. Es casa amb la seva cosina Maria Barbara Bach el 17 d'octubre del mateix any. Tindran set fills, dels quals en sobreviuran quatre i tres seran músics (Wilhelm Friedemann, Carl Philipp Emanuel i Johann Gottfried Bernhard). L'ambient que Bach troba a Mulhausen és dur perquè la ciutat acabava de patir un greu incendi. Namb tot, les relacions amb els seus superiors són cordials en tot moment. Bach dissenya una important remodelació del orgue de la església, que s'arriba a fer gràcies a diverses donacions.

Nou mesos després de ser nomenat, Bach dimiteix en rebre una important oferta per tornar a Weimar. Bach accepta el càrrec d'organista a la Cort del duc Wilhelm Ernst de Saxònia-Weimar. A Mühlhausen no hi posen cap problema, i li demanen que torni quan l'orgue que ha fet remodelar estigui acabat. Les bones relacions entre Bach i Mühlhausen continuaran cordials durant molts anys.

Bach contacta a Weimar amb les tendències musicals contemporànies d'Europa. Descobreix les obres de Vivaldi, Corelli, Albinoni, Couperin i el seu contemporani George Frederick Händel. Bach fa transcripcions d'obres d'aquests compositors, el concert per a 4 claus en La menor BWV 1065, i la transcripció del concert en Si menor RV580 Op.3 n. 10 d'Antonio Vivaldi. La seva estada es perllonga fins el 1717. El 2 de març de 1714 Bach és designat Konzertmeister. Quan en mor el director, Samuel Drese, Bach creu que el nomenaran per substituir-lo. Però el duc es decideix pel fill de Drese, Johann Wilhelm, un músic de menys vàlua que Bach. Frustrat i descontent, el 1717 Bach rep una oferta del príncep Leopold d'Anhalt-Köthen i l'accepta.

El príncep Anhalt li confia la direcció de la seva orquestra. La oposició del duc de Weimar a la partida de Bach n'ocasiona l'empresonament durant un mes, del 6 de novembre al 2 de desembre. Finalment, Wilhelm Ernst l'autoritza a anar-se'n a Köthen. Comença per a Bach una de les etapes més felices de la seva vida. Gaudeix de gran consideració i estima. Escriu la primera part d'*El clavecí ben temperat*, els *Concerts de Brandenburg*, música de càmera i obres per a violí, viola de gamba, flauta, etc., que arriben al límit de les possibilitats tècniques dels instruments.

Durant viatge a Dresden l'any 1717, conviden Bach a enfrontar-se amb Louis Marchand per veure qui és millor organista. Diuen que Marchand, en sentir Bach assajant la nit abans del concurs, es va quedar tan impressionat que se'n va anar de Dresden la mateixa nit a corre-cuita, per no fer el ridícul l'endemà.

En 1720, mentre Bach acompanya el príncep Anhalt Carlsbad, mor la seva dona, i és enterrada el 7 de juliol. L'any següent, Bach es casa amb Anna Magdalena Wülken, a la qual coneix a Hamburg. Amb Anna Magdalena tindrà tretze fills en viuran sis i també 3 seran músics (Gottfried Heinrich, Johann Christop Friedrich i Johann Christian).

L'any 1723 es convoquen a Leipzig oposicions al càrrec de xantre a l'Església de Sant Tomàs. Bach s'hi presenta i aconsegueix la plaça, amb alguna oposició per part de membres del consistori. Bach es trasllada a Leipzig el 22 de maig, on viurà fins a la seva mort. Com a xantre i director musical, és responsable de la música de les quatre principals esglésies de la ciutat. Això inclou la

preparació d'una cantata per a cada diumenge i festiu. A més, s'ocupa de l'ensenyament de la música, el cant i el llatí a l'Escola de Sant Tomàs, però per excés de feina li permeten contractar un suplent. Bach tindrà molts problemes amb el consistori perquè troba que no fa prou per a la música a les esglésies de Leipzig. L'ajuntament mai no arriba a complir la promesa que li va fer l'alcalde, Gottlieb Lange, de pagar-li un sou de 1.000 talers anuals, si bé li van oferir una reducció d'impostos i un bon apartament en una de les ales de l'escola, que va ser renovat fent una gran despesa el 1732.

En una sorprenent arrencada de creativitat, Bach escriu més de cinc cicles de cantates anuals durant els primers sis anys en Leipzig (dos dels quals aparentment s'han perdut). Moltes d'aquestes obres s'executaven durant les lectures de la Bíblia de cada diumenge i dies festius de l'any luterà, moltes parteixen d'himnes tradicionals de l'església, com *Wachet auf! Ruft uns die Stimme* i *Nun komm, der Heiden Heiland*. Per Nadal de 1723, Bach escriu la segona versió del *Magnificat* en Mi bemoll major. L'ajuntament només li atorga uns vuit instrumentistes permanents, una limitació que esdevé una font constant de conflicte amb ell, que ha de reclutar la resta dels vint o més músics necessaris per a les partitures mitjanes o grans a la universitat, a l'escola i entre el públic. Per als assajos i execucions d'aquestes obres a l'Església de Sant Tomàs, Bach probablement s'asseu al clavecí o dirigeix de cara al cor, d'esquena a la congregació. A la dreta de l'orgue, en una galeria lateral, hi hauria els instruments de fusta, els metalls i els timbals, i a l'esquerra els instruments de corda polsada. L'orgue o el clavecí probablement el toca ell o un dels seus fills, Wilhelm Friedemann o Carl Philipp Emanuel.

Convé destacar que daten d'aquests anys els seus intents per trobar-se amb Georg Friedrich Händel, a qui admira profundament i considera un dels més grans mestres de la música. La seva dona, Anna Magdalena, explica com li agradava transcriure durant hores les partitures de Händel i com en parlava sempre amb veritable devoció. No obstant això, i a causa d'una sèrie de malentesos, tots i els intents de Bach no va ser possible la trobada entre els dos músics. A Leipzig, Bach escriu la primera versió de la *Passió segons Sant Mateu* (1727), la *Passió segons Sant Joan* i la *Missa en si Menor* i nombroses obres per a teclat, com la segona part d'*El clavecí ben temperat* i *L'art de la Fuga*.

Bach envia el 23 d'agost de 1730, un informe al Consistori sobre les "necessitats per a una bona organització i funcionament de la música a la ciutat". En aquest informe, Bach exposa els problemes que dificulten la seva feina i en suggereix possibles solucions. Malgrat la irritació que causa l'informe entre els membres del Consistori, el juliol de 1731 és nomenat un nou rector de

l'escola de Sant Tomàs, Johann Mathias Gesner, un eminent erudit i amic de joventut de Bach. Durant aquest temps, Bach millora molt seva situació gràcies a la complicitat i la comprensió de Gesner. El 1734 Gesner se'n va a Gotinga i, amb el seu successor, Ernesti, tornen els problemes per a Bach.

Bach decideix obtenir la protecció del Rei de Saxònia i sol·licita repetidament el títol de Compositor de la Cort. Bach envia a Dresden alguns fragments de la gran Missa en si menor. Finalment, el 19 de novembre de 1736 arriba a Leipzig, signat pel rei August II, el tan anhelat nomenament. Es tracta d'un títol només honorífic, però que implica la protecció reial sobre Bach. A partir d'aquest moment, les autoritats de Leipzig són més prudents a l'hora de recriminar a Bach la seva feina. L'any 1747 rep el màxim honor de ser convidat a la cort de Frederic II el Gran a Sanssouci, al servei de la qual hi ha el seu fill, Carl Philipp Emanuel, com a clavecinista de la cort.

Bach mor a les 8 de la tarda del 28 de juliol de 1750, després d'una intervenció quirúrgica fracassada en un ull, realitzada per un cirurgià ambulat anglès anomenat Taylor que, anys després, operaria també Händel amb els mateixos resultats. Bach s'havia anat quedant cec fins perdre totalment la vista. Poques hores abans de morir la va recuperar. Actualment es creu que la seva ceguesa va ser originada per una diabetis sense tractar.

més informació:
www.jsbach.org

Carles Santos

(Vinaròs, 1940)

Pianista, compositor i artista polifacètic. Graduat pel Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona. Va continuar els seus estudis a París, amb els mestres Février, Casadesús, Maga Tagliaferro i Margaret Long; i posteriorment a Suïssa, com alumne de Harry Datymer. El 1961 va començar a actuar com a pianista, interpretant obres de Bartók, Schönberg i Webern. El 1968 es va traslladar als Estat Units, on va conèixer músics d'avantguarda com John Cage. Als anys setanta va fundar, juntament amb Josep Maria Mestres-Quadreny, el Grup Instrumental Català (GIC).

Ha treballat en cinema amb Pere Portabella, com a compositor, intèrpret i guionista, a *Nocturn 29* (1968), *Miró l'altre* (1969), *Informe general sobre algunas cuestiones para una proyección pública* (1976), *El pont de Varsòvia* (1989), *Las variaciones Goldberg* (2007). Com a realitzador, també té filmografia: *L'àpat* (1967), *La cadira* (1968) o *LA-RE-MI-LA* (1979).

Ha rebut diversos premis i condecoracions, com el Premi Nacional de Composició de la Generalitat de Catalunya (1990); el Premi Ciutat de Barcelona de la Música (1993); el Premi Ciutat de Barcelona a la Projectió Internacional (1996); la Creu de Sant Jordi (1999). També té diversos premis Max pels seus espectacles escènics.

Crea la Companyia Carles Santos amb Mariaelena Roqué presentant la seva obra com a autor, compositor i director en teatres i festivals internacionals, com ara el Festival de Teatre d'Edimburg, el Festival d'Automne de París i l'Odéon, Les nuits de Fourvière i TNP de Lió, entre altres. Alguns dels seus espectacles més destacats són *Arganchulla Arganchulla Gallac* a l'Akademie der Kunste de Berlín (1987), *Tramuntana Tremens* al Mercat de les Flors Barcelona (1989), *Asdrúbila* (1992), Jocs Olímpics de Barcelona (1992), *Ricardo i Elena* al Teatre Nacional de Catalunya (2000), *L'adéu de Lucrecia Borja* per a la inauguració del Teatre Lliure de Montjuïc (2001), *Sama Samaruck Suck Suck* a la La Villette de París (2002), *El Compositor, La Cantant, el Cuiner i la Pecadora* (2003) i *La meua filla sóc jo* (Teatre Lliure, 2005, espectacle guardonat amb tres Premis Max).

A més de la seva producció musical, cinematogràfica i escènica, Carles Santos es també creador d'una important obra plàstica, principalment fotogràfica. El 2006 va ser objecte de dues exposicions, actualment en itinerància: *Visca el Piano*, sobre el conjunt de la seva obra, a la Fundació Miró de Barcelona, i *Mariaelena desvesteix Carles Santos*, creada per Mariaelena Roque amb els

vestuaris pertanyents a les seves obres al Museu Tèxtil i de la Indumentària de Barcelona.

El 2007 va presentar al Palau Sant Jordi de Barcelona una cantata per a 3000 nens i nenes per encàrrec del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya, la gira del seu darrer espectacle *El fervor de la perseverança* i el concert de piano *He de ser castigat per no haver estimat mai ningú*, presentats al Teatre Lliure durant la temporada 2006-2007.

La temporada 2007-2008 estrena l'espectacle *Ebrofalia copulativa* al Sònar de Frankfurt. Ha compost la música de *Tirant lo Blanc*, de Joanot Martorell, dirigida per Calixto Bieito, i l'acció per a piano i la ballarina Sol Picó amb versió de l'*Himne dels Segadors*, presentats en el marc de la representació de la Cultura Catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt. El maig de l'any passat va estrenar al Teatre Lliure *brossalobrossotdebrossat* (premi de la Crítica 2008) un homenatge íntim al poeta Joan Brossa, amic i col·laborador de Santos. el seu últim espectacle al Lliure ha estat *Piturrino fa de música*, un concert al límit de la interpretació musical, que es va poder veure a l'Espai Lliure durant el cicle Radicals, al mes de maig passat.

Ha estat artista convidat a la fira de Música Mediterrània de Manresa amb els espectacles *Sis tenores i un senyor* i *Els monts*. Recentment ha organitzat la celebració de la romeria de St. Sebastià, patró de Vinaròs, en el 400 aniversari de la relíquia (amb la participació d'unes 20.000 persones) i acaba de presentar al Teatro Circo Price de Madrid la vetllada *Carles Santos vs. Carles Santos* dins el cicle *La lucha libre vuelve al Price*.

més informació:

<http://www.carles-santos.com/>

Cor Lieder Càmera - director Xavier Pastrana

El Cor de Cambra Lieder Càmera va ser fundat a Sabadell l'any 1990 per en Josep Vila i Casañas, que en va ser director titular i posteriorment artístic. Glòria Coma i Pedrals n'ha estat directora adjunta. L'actual director titular és en Xavier Pastrana, i l'Oriol Castanyer n'és els sotsdirector.

Directors de prestigi han dirigit Lieder Càmera, entre els quals podem destacar Josep Pons, Jordi Savall, A. Ros Marbà, Salvador Mas, Manel Valdivieso, Edmon Colomer, Salvador Brotons, J. L. López Cobos, Arturo Tamayo, Ana Isabel Ramos, Eric Ericson, Frieder Bernius, Günter Theuring, G. Nosedo, Lutz Köler, Franz Paul Decker, Trevor Pinnock, Helmut Rilling, Harry Christophers i Eiji Oue.

Lieder Càmera ha col·laborat amb grups instrumentals reconeguts com el Clemencic Consort, The Sixteen, The English Concert, el Drottningholm Baroque Ensemble, l'Orquestra de Cambra Nacional d'Andorra, la Capella Reial de Catalunya, l'Orquestra Barroca de Sevilla, l'Orquestra Barroca Catalana, l'Orquestra del Teatre Lliure, l'Orquestra de Cambra del Liceu, l'Orquestra de Cadaqués, l'OBC, l'OSV, la JONC i la JONDE.

Des del 1993 ha col·laborat amb el Festival Internacional Castell de Peralada, on ha participat en les produccions de les òperes *L'elisir d'amore*, *Il turco in Italia*, *Pepita Jiménez*, *El rapte en el serrall*, *Carmen*, *El barber de Sevilla*, *Il tabarro*, *Orfeo i Euridice*, *Elektra* i *Madama Butterfly*.

L'estiu del 1997 va participar en l'espectacle de Carles Santos *La pantera imperial*, amb un gran èxit de públic i de crítica, que es va representar a Edimburg, París, La Haia, Lió, Sevilla, i a diferents ciutats de Catalunya.

Lieder Càmera ha estat convidat a participar en importants Festivals Internacionals de Música com el d'Edimburg, Montpeller, Pau Casals a Cuixà, Vinçà a França, 30 Nits de Sabadell, Músiques del Món a Girona, Torroella de Montgrí, Schubertiada de Vilabertran, Santa Florentina a Canet de Mar, Llivia, Festival de Música Antiga de Barcelona, Festival Chants Sacrés de Méditerranée a Marsella.

També ha actuat a diferents ciutats de l'Estat espanyol com Madrid, Saragossa, Granada, Valladolid, Santiago de Compostel·la, La Corunya, Sevilla, Jerez, Múrcia, Torrevella i Hondarribia.

Lieder Càmera ha enregistrat fins ara quatre discs compactes, dos amb cançons populars i tradicionals catalanes, un de dedicat al repertori per a cor i

piano amb el pianista Adolf Pla, i un altre amb Poemes de Miquel Desclot musicats per Josep Vila i Casañas.

Durant la temporada 2009-10, amb motiu del 20è aniversari del cor, Lieder Càmera té previst d'enregistrar un doble CD amb una selecció de cançons representatives de la Nova Cançó, les quals seran harmonitzades pels músics de més prestigi del nostre país compromesos amb el cant coral.

més informació:

www.corliedercamera.cat

teatre lliure

teatre lliure

LA PANTERA IMPERIAL

creació i direcció **CARLES SANTOS**

17/21 FEBRER

entitat col·laboradora amb

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Consell de l'Espectacle

Departament d'Ensenyament
i Recerca

col·laboradors

3 CATALUNYA
RADIO

L'AVANGUARDIA

veïns d'estruc

901001211 HENTADA
CASA CATALUNYA